

מאוצר הגוי צריך הכנה והזמנה דישראל ולא די לו בהזמנה דגוי ומפרשי אין הכן לגוי דאין צריך שיכין לישראל דאע"פ שלא העלה בדעתו שיאכל ישראל מפירותיו¹⁹¹ מוכנים הם לישראל. וכל מוקצה אחר כגון פירות¹⁹¹ שהוקצו¹⁹² לסחורה או ליבשן מותר לטלטלן ולאוכלן חוץ מגרורות וצמוקין¹⁹³ שצריכין הכנה מפני שהם מסרחין בנתיים עד שיבשו כל צורכן ואפי' הם ביד גוי.

וכת' הרשב"א¹⁹⁴ שאם נתיבשו ויש אוכלים מהם ויש שאין אוכלין מהן הרי אלו צריכין הכנה מבערב¹⁹⁵ ואם הזמין מותרין ואם לא אסורים. מוקצה שיבש ואין הבעלים מכירין מבערב מותר¹⁹⁶ ע"כ¹⁹⁷. ודברים שאין ראויין והזמין אין מועיל להן הזמנה¹⁹⁸ והרי הוא כמזמין עצים לאכילה שאינם ראויין¹⁹⁹.

רעי וצואה וכל טנוף²⁰⁰ אם הם בבית או בחצר שעומד בו מותר לטלטלן ולהוציאן לאשפה או לבית הכסא ואם היו בחצר²⁰¹ כופה עליהם כלי כדי שלא יתלכלך בהן הקטן. מכניס אדם מלא קופתו עפר ויעשה בו²⁰² כל צרכיו²⁰³ והוא שייחד לו קרן זוית ומותר לכסות בו²⁰⁴ רוק או צואה²⁰⁵ וי"א דה"ה לכל דבר שאין תורת כלי עליו כגון עץ או אבן אם הכינו או הזמין²⁰⁶ להשתמש בו שמותר כגון לפצוע בו²⁰⁷ אגוזים או שקדים והדומה להם²⁰⁸. וכן נמי פסק²⁰⁹ הרשב"א ז"ל בתשו' ס"ד²¹⁰ שאלה

191. מוכנים... כגון פירות | א, ה, ליתא.

192. שהוקצו | א, ה, אשר הוקצו.

193. מותר | א מות'. ה מותרין.

194. ע"כ | א ליתא.

195. להן הזמנה | ה הזמנה כת' הרמב"ן.

196. בחצר | בכלבו וברמב"ם: בחצר אחרת (וכן מסתבר).

197. בו | א, ה, בה.

198. צרכיו | א, ה, צרכו.

199. בו | א, ה, בה.

200. או הזמין | א, ה, והזמין.

201. בו | ה, בה.

202. פסק | א, ה, כתב.

החלכות הנ"ל בהלכה אחת, ומכאן ראינו נוספת להנחה שהכלבו הוא בסיס לאו"ח ולא קיצור שלו (עי' מבוא). נח. עבוה"ק ב"מ ש"ח פ"ב, גמ' ביצה (כו ע"ב). שו"ע שי,ה.

נט. עבוה"ק שם גמ' ביצה שם. ובירושלמי ביצה פ"א סה"ג כתב דמוקצה דיבש ולא ידע בו אסור. שו"ע שי,ד.

ס. גמ' ביצה (כו ע"ב) לפי פירש"י ד"ה "ואי דלא אחזו" (וע' במכתם שם) דבריו חובאו בב"י סי' שי בשם רבנו. שו"ע שם.

סא. רמב"ם פכ"ו הי"ג, גמ' שבת (קכא ע"ב), שו"ע שח,לד.

סב. גמ' שבת (נ ע"א) כפרש"י שם ד"ה "מכניס מלא קופתו עפר" רמב"ם פכ"ה חכ"ב. שו"ע שח,לח.

סג. נראה שכוונתו ליחוד בלא מעשה, וכן נראה מתשו' הרשב"א ומדברי הר"ן שיובאו לקמן. תדיון הוא א"כ בדעת רשב"ג בגמ' שבת (נ ע"א) שחתיר בחריות של דקל כחשב עליון לשיבת.

סד. בשו"ת ח"א תשנו תשנו וח"ה רכת. והרשב"א שם שיטתו שמחשבה בלבד מועילה.

נו. הראב"ד בהשגותיו לבעל המאור דלעיל. במאירי ביצה (כח ע"א) בשם גדולי המפרשים והביאו ב"י סוס"י שח ד"ה "כתב הר"ן בס"פ כ"כ" בשם הכלבו. וע' ברבנו הל' יו"ט סי' לג, ובמכתם ומאורות ביצה שם מש"כ בשם הראב"ד. ויש להעיר שבמכתם בשם הראב"ד חתיר ספק מוכן וכן במאירי בתחילה בשם גדולי המפרשים. עוד כתב שם המאירי וכן דעת הי"א כאן שמדובר שידוע שמוכן לגוי וחדוש שאין צורך בהכנה נוספת לשמוש הישראל. אפשרות שלישית והיא מחמירה בכולם שהובאה באו"ח ובכלבו בהל' יו"ט בשם הראב"ד שיש לאסור בנכרי יותר מבישראל משום שאין תחכנה מועילה אצלו. כאמור לעיל האיסור בגרורות וצימוקים שביד גוי הוא לדעת הי"א ולא לדעה הראשונה.

נז. במאירי דלעיל (ביצה שם) כתב האיסור בגרורות וצימוקים מדעתו לפי שיטת התשלמה, וע' בכלבו שחביא דברים אלו בשם ר' שמואל, וכן הביא בסתם לפני הלכה זאת (לב ע"ג) בענין מוקצה לסחורה אצל יהודי. ונראה שרבינו באו"ח קיצר וכלל את כל